

UZ PREMIJERU PUCCINIJEVIH JEDNOČINKI »SESTRA ANGELICA« I »GIANNI SCHICCHI« U SPLITSKOM HNK-U

Nova operna uspješnica

Svojim pjevačkim i glumačkim transformacijama Giorgio Surian je apsolutno dominirao izvedbom »Giannija Schicchija«, plijenio ležernošću jednog upravo kraljevski suverenog scenskog nastupa i ostvario kreaciju koja će se dugo pamtili

Najnovija operna premijera u splitskom Hrvatskom narodnom kazalištu održana je 18. travnja s izvedbama dvije od triju jednočinki koje je Giacomo Puccini objedinio u svojem »Triptihu«, praižvedenom u njujorškoj Metropolitan operi u prosincu 1918. godine.

Riječ je o operama »Plašt«, »Sestra Angelica« i »Gianni Schicchi«, od kojih su za ovu splitsku produkciju odabrane dvije posljednje. Redatelj predstave Fabio Sparvoli u svom ih je tekstu iz programske knjižice okarakterizirao kao »intimnu samostansku dramu« i »komediju o testamentu«, što na stanovit način određuje i njegovu polazišnu točku u tumačenju ovih jedinstvenih Puccinijevih glazbeno-scenskih ostvarenja. »Suor Angelica« je to svakako u manjoj mjeri, budući da se tematikom i glazbom ipak može usporediti s najkarakterističnijim uzorcima Puccinijeva opusa, dijeleći snažnu dramatičnost, ali i lirsko sentimentalnu stranu njegovih opera. »Gianni Schicchi« je, naprotiv, u tom kontekstu sasvim osamljen, jer predstavlja jedini primjerak Puccinijevih pravih komičnih opera, otkrivajući manje poznatu stranu njegova opernog genija – sposobnost žive karakterizacije komičnih likova samim glazbenim sredstvima.

Dopadljivo scensko viđenje

Za razliku od »Giannija Schicchija«, koji je u Splitu višekratno izveden, »Sestra Angelica« izvedena je ovom prigodom prvi put. Splitska je opera za ovu

premijeru ujedinila svoje ponajbolje snage, pristupivši vrlo ozbiljno realizaciji Puccinijevih djela pod ravnanjem Ivana Repušića. Sada se ponovno potvrdilo da jedna operna kuća ipak može funkcionirati ukoliko njenu produkciju vode umjetnici koliko toliko neovisni u realizacijama svojih zamisli. To uključuje poštovanje stanovi-

Sve to vrijedi i za ovu najnoviju premijeru, u kojoj je najveću odgovornost uspješno preuzeo dirigent Ivan Repušić.

Vrlo određen u svojim zahtjevima, siguran u vođenju orkestra, muzikalan i umjetničkim htijenjem usklađenim s dobro odabranim kadrom, Repušić je najviše zaslužan za dosegnuti glazbeni nivo izvedbe. S druge pak strane,

Ozbiljan redateljski i glazbeni pristup – prizor iz »Sestre Angelice«

tih principa (i mogućnosti) rada prema umjetničkim kriterijima neophodnim za funkcioniranje opernog kazališta.

U Splitu je to, bez obzira na način strukturiranja kazališnog pogona i sustav njegova financiranja, snažno obilježeni političkim utjecajem (po čemu splitski teatar danas nažalost dijeli sudbinu svih ostalih hrvatskih nacionalnih kazališnih kuća), to još ipak moguće. Ponajprije zbog postojeće svijesti o prioritetu umjetničkih kriterija, što uključuje i razumni odabir ponajboljih izvođača za pojedine operne produkcije.

gost redatelj Fabio Sparvoli omogućio je publici vrlo prihvatljivo i dopadljivo scensko viđenje obiju jednočinki. U »Sestri Angelici« (u suradnji sa scenografkinjom Vesnom Režić, kostimografkinjom Dženisom Pecotić i uz pomoć oblikovatelja svjetla Srdana Barbarića) Sparvoli se, u skladu sa sentimentalnošću jedne, kako sam navodi »priče o žrtvi zadrnosti... koja izmučena nametnutom moralnom torturom izlaz nalazi u samoubojstvu«, ponedje – primjerice u završnom prizoru – vizualno približio samoj

Jednočinka za pamćenje – ali i briljantan tumač uloge Giannija Schicchija Giorgio Surian

granici kiča. No, s obzirom na naglašenu nevinu emotivnost glavne protagonistice, Sparvolijeva scenska rješenja ipak ne bi trebala tek tako odbaciti.

Jasno profilirani lik

U glazbenom pogledu »Sestra Angelica« u tumačenju Valentine Fijačko izrasla je u pjevački jasno profilirani lik dramatičnih akcenata koji, istini za volju, možda nisu najjača strana ove inače izvanredne mlade pjevačice. Manje uvjerljiva bila je Žana Marendić Bučević kao Kneginja, glumački možda i prihvatljiva, ali s nedostatnom snagom i uvjerljivošću pjevačke komponente svoje uloge koja, kao što je opće poznato, nema usporedbe među Puccinijevim ženskim likovima, niti po težini niti po ekspresiji iznimno zahtjevnog vokalnog izričaja.

Uglavnom korektno u ostalim su ulogama nastupile Davorka Horvat (predstojnica samostana), Antonija Teskera (njezina zamjenica), kao i Barbara Sumić, Ana Li-ce, Jelena Brnadić, Maja Spaija Tomas i Irena Parlov.

»Gianni Schicchi« u drugom dijelu predstave (ponovno u scenskom viđenju Vesne Režić i s lijepo uklopivim kostimima Dženise Pecotić) uz pomoć niza fino izbrušenih detalja Sparvolijeva kultiviranog redateljskog pristupa, unio je pravi dah provincijske komike u ovu briljantnu Puccinijevu skicu ljudskih karaktera kojima su, kako kaže sam redatelj, »pohlepa i osobni interes glavne pokretačke sile«. Schicchi je, dakle, bezvremenski siže, a Sparvoli nas svojim razigranim i duhovitim režijskim postupcima diskretno vodi saznanju do koje su mjere te značajke i glavne pokretačke snage društva u kojem danas živimo.

Dominacija Giorgia Suriana

Za Schicchija je potreban prije svega briljantan tumač naslovne uloge, za koju je u ovoj produkciji angažiran Giorgio Surian. Svojim kako pjevačkim tako i glumačkim transformacijama Surian je apsolutno dominirao izvedbom, plijenio ležernošću jednog upravo kraljevski suverenog scenskog nastupa i ostvario kreaciju koja će se du-

go pamtili.

Uz Surianovu dominaciju na sceni teško je iz konteksta opće korektnosti ostvarenih uloga izdvojiti posebnost neke kreacije, izuzev uvijek izvrsnog Tomislava Mužeka, koji je kao Rinuccio oduševio ljepotom svoje belkantističke fraze. Uz njega, ne sasvim idealna Lauretta bila je inače vrlo muzikalna Tamara Franetović Felbinger, a posebno su se svidjeli tumači malih uloga »ožalošćene porodice« – Davorka Horvat kao Ciesca, Dinko Lupi (Simone), Sveto Matošić Komnenović (Gherardo), te u finim krojkijima karikaturnih obrisa Tonči Banov (Spineloccio, liječnik) i Mate Akrap (notar). Kao rezime ove nove splitske premijere može se zaključiti da je ona ostvarena na solidnim temeljima jednog ozbiljnog redateljskog i glazbenog pristupa, u granicama doseživih mogućnosti splitskog opernog ansambla, pojačanog odličnim gostima. Zvuči obično, no relevantnošću umjetničkog rezultata ukazuje na posebnost kakva, nažalost, postaje sve rjeđim uzorkom produkcije naših nacionalnih opernih kuća.

Bosiljka PERIĆ KEMPF